

Thing vil det ærede Medlem ogsaa have kunnet se, hvor stort et Tal af Millioner Anstalten i Diebliffet har anbragt til under 4 pCt. Derjom Forudsætningen i 1870 skal holdes, om 4 pCt. Gjennemsnitrente, er det uundgaaeligt nødvendigt, at der ogsaa tilveiebringes Mer end 4 pCt. naar Veilighed gives, og det vilde være i allerhøieste Grad ubilligt lige overfor Interessenterne i Anstalten, om man vilde fremtvinge en dyrere Forsikring, for at skaffe Andre billigere Saan, i allerhøieste Grad ubilligt. Det er ikke Statsmidler i den Forstand, her er Tale om; det er Midler, der tilhøre et Institut, som er under Statens Kontrol og garanteret af Staten, men det er ikke umiddelbare Statsmidler. Naar det ærede Medlem stadig kom tilbage til det Forargelige, at Statens Penge anbringes til en Rente, der er højere end den lobbefestte, har det ærede Medlem ganske overset, ikke blot, at der ligesaa længe, som der har været en Bestemmelse angaaende lobbefestte Rente, har været en vid Forskjaabning, at man kunde svare højere Rente, men ogsaa at Rigsdagen villig har bidraget Sit til, at denne Forskjaabning kunde blive endnu videre, ved at sløise eller opgive de Bevillingsgebyrer, som tidligere maatte betales, for at svare højere Rente. Dem har man netop fra Rigsdagens Side ønsket fjernet, og de ere fjernede. Derigjennem har man udtrykkelig opmuntret dyderligere til at betale højere Rente end den saakaldte lobbefestte Rente — thi den fastholdes jo i Virkeligheden ikke paa nogen Maade. Jeg skjønner ikke rettere, end at denne Forargelse over, at Lovbudet om 4 pCt.s Rente ikke overholdes, maatte først og fremmest vende sig imod de Bestemmelser, paa hvilke samtlige vore Kreditforeninger her i Landet ere grundede; thi der er Renten jo fuldstændig fri, der er der ikke en Gang Tale om, at man skal have Uleilighed med at søge Bevilling til at svare højere Rente end 4 pCt. Hvor stærkt end det ærede Medlem vil gjøre gjældende, at vi have eller have haft en lobbefestte Rente, saa forekommer det mig dog, at det ærede Medlem maa indrømme, at fra den Tid, da Kreditforeningene bleve oprettede, er faktisk Lovbudet om en lobbefestte Rente sprængt. — Jeg ser ikke rettere, end at det er fuldstændig uberettiget at ville benytte et Forslag som dette om en billig Tilbagebetaling til Interessenterne af overflødig indbetalte Pengepræmier til at gribe forstyrrende ind i Anstaltens Formuebestyrelse. Det, der kan ske een Gang, og for et lille Beløb, kan ske en anden Gang, og for et stort Beløb, og hvor bliver saa overhovedet det sikke Grundlag af for

Beregningen om, hvad Anstalten formaar at yde, og hvorvidt dens Formue er tilstrækkelig eller ikke. Det kan være vanskeligt nok endda at gjøre Beregning over noget saa Fluktuerende, som Prisen paa Penge, udtrykt i Rente. Men naar der til denne Vanskelighed tillige skal komme vilkaarlige Bestemmelser, vilkaarlig Indgriben fra Lovgivningsmagtens Side i ældre indgaaede Kontrakter — thi det er det, her er Tale om — som man dog er berettiget til ellers at forudsætte blive respekterede, saa ser jeg ikke Andet, end at der derigjennem overhovedet vil fremkaldes en Usikkerhed, der vil være meget dyrt betalt med den Fordel, som Medsættelsen af Renten af de $1\frac{1}{2}$ Million med $\frac{1}{2}$ pCt. vil være, selv om det virkelig skulde blive en Fordel, hvad jeg fremdeles benægter.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke fortsætte Debatten med den ærede Minister, om dette Spørgsmaal, men kun gjøre den korte Bemærkning, at jeg udtrykkelig i mit første Foredrag har udtalt, og det gjentager jeg, at jeg ønskede § 19 givet saadanne Begrænsninger til alle Sider, at den ikke skal komme til at gjøre Skade til nogen Side, og jeg haabede ogsaa efter den høitæredede Ministers Udtalelser tidligere — derimod maatte mindre efter hans Udtalelse i Dag — at man i saa Henseende kunde komme til en Forstaaelse. — Angaaende de almindelige Bemærkninger, da kun dette, at naar Loven bestemmer, at Normalrenten er 4 pCt., saa maa Meningen dog vel være den, at Lovgivningsmagten anser den for det Hele taget at være den bedste og rigtigste Rente for. At man af særlige Hensyn i Nødsfald kan nødes til at gaa udenfor det lobbefestte, det er noget Andet, men at man ved saa fine Pantar som dem, Livs-forsikringsanstalten forlanger, skulde nødes til at gaa udenfor det normale, er noget, jeg vanskeligt fatter. Saa talte Jald om en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. nu omtrent ligesaa meget som 5 pCt. i 1870. Men jeg skal ikke fortsætte Debatten herom dyderligere.

Finansministeren (Estrup): Saa derjom det ærede Medlem kunde garantere Anstalten, at den aldrig skulde faae mindre end 4 pCt. af dens Kapitaler, saa vilde der være mindre Betænkelighed ved at paahvde, at Anstalten aldrig maa tage over 4 pCt. Men jeg ser ikke ret, paa hvilken Maade denne Sikkerhed for ikke at maatte nøies med mindre end 4 pCt. skulde bringes til Veie. Af de Bemærkninger, som jeg allerede en Gang har henvist til, fremgaar det, at der i Diebliffet af Anstaltens Formue er